

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

București, CALEA RAHOVEI—5

Lângă Palatul just ții

TELEFON No. 748

S U M A R :

O mică explicare cu'n bun prieten, de d-l profesor I. Tanoviceanu;

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ:

Curtea de casație secția I: *Creditul Urban București cu I. Athanasopol*;

Idem: *Maria Beștelei cu V. Nițescu ș a*;

Curtea de casație secția II: *M. M. Pantazi cu B. Floss*;

Trib. Dâmbovița: *Dincă Pârvan cu Stoica Pârvan ș. a.*;

Trib. Suceava: *Șaia Drimer, cu o Observație de d-l S. Scriban*;

Judecătoria Horezu: *Maria Badarescu cu I. V. Cerkez*;

O mică explicare cu un bun prieten

Intr'o notă din vol. al VIII-lea din «Explicațiunea teoretică și practică a dreptului civil român», Iași, 1905, p. 612, colegul și bunul meu prieten d. Dim. Alexandresco, foarte supărat pe mine, se plânge de prietenii care, sub cuvint de încurajare, caută să-î dea în cap și desprețuiesc munca sa.

Voî reproduce mai întâi nota în întregime, or cât de lungă și puțin amabilă ar fi ea pentru noi.

E vorba de pactul de quota-litis.

«Cu toate acestea validitatea acestui pact se susține atât în Franța (Compar-Baudry et Seignat Vente 268; Guillouard, Idem, I, 139), cât și mai cu seamă la noi (Compară decisiile citate în t. V sus citat, p. 148, nota 3 și I. Tanoviceanu, *Dreptul* din 1901, No. 15, 16 și 17, care se vede că nu vorbește de astă dată ca profesor, ci pledează ca avocat *pro domo*). Acest autor reproduce în *Curierul Judiciar* din 1903, No. 78, un document din 1820, în care d-sa vede un pact de *quota litis*. Și fiind-că vorbim de distinsul nostru coleg de la București, d-l I. Tanoviceanu, vom observa în treacăt că acest autor pe nedrept ne-a acusat (în *Dreptul* din 1901, No. 17, p. 133, col. 2-a) că, am reproșat argumentele date în această privință de Alex. Capitolin fără a-l cita. D-sa greșește, în adevăr, când ne acuză de plagiat, pentru-că Capitolin este citat în t. V Coment. noastre, p. 184, nota 4 toc-mai acolo unde ne ocupăm de pactul de *quota litis*, și probabil că fără această citație, pe care savantul nostru contradictor n'a văzut-o, *sau mai de grabă se face a nu o fi văzut*, nici nu ar fi avut de unde să știe că Capitolin s'a ocupat de această chestie controversată. Degre ne acusa altă dată că făceam prea multe citații, iar d-l Tanoviceanu ne acuză că nu facem destule. Amicii noștri, cari, sub cuvint de încurajare, caută a ne da în cap și a desprețui munca noastră, sunt prea pretențioși, și nu știm cum să-î mai mulțumim. Să ne slă-

bească cu pretențiile lor absurde, căci se vede cât colo din ee spirit sunt pornite. Dacă nu le place cum scriu, n'au de cât să facă mai bine. Se vor feri însă de acest lucru, pentru că este mai ușor de a critica de cât a se pune pe muncă. Nu face nimic aceasta nu ne va împedica de a merge înainte, cât timp vom avea un strop de cerneală, un condei și puțința de a-î ține în mână».

Din această lungă și, după cum voi demonstra îndată, nedreaptă filipică, numai sfârșitul e frumos, și demn de Dim. Alexandresco, așa precum îl cunosc de mai bine de două zeci de ani, și cum și este în realitate. Restul de ar fi chiar drept, și tot nu era la locul ei într'o notă din comentariile dreptului civil. Polemica, mai ales cea personală și are și ia rostul și regulele ei, dintre care cea dintâi este de a pune pe adversar în stare să se apere. Cum mă puteam eu însă apăra de o notă pusă într'un comentariu de 12 ori 15 mari volume, când autorul nu binevoeste să-mi atragă atențiunea asupra ei? Operele de dimensiunea Comentariilor d-lui D. Alexandresco, se consultă, iar nu se citesc, (afară de specialiști), și numai o norocoasă întâmplare m'a făcut să dau peste nota mai sus reprodușă.

Prin urmare cel puțin ca formă, polemica păcătuiește: nu se atacă nici chiar un vrăjmaș, cu atât mai puțin un prieten, în mod quasi-ocult, așa în cât el să nu știe că e atacat spre a putea să se apere.

Dar atacarea e cel puțin indrituită prin purtarea mea?

Sa vedem ce am scris eu de prietenul și colegul meu D. Alexandresco.

«In fine părerea învățatului nostru coleg și prieten D. Alexandresco, nu merită de asemeni onoarea unei combateri.

«Densul, ne spune în resumat, că așa e în Franța, în Belgia și Italia, și deci așa trebuie să fie și la noi; cu alte cuvinte, în materie de moravuri, în loc de a cerceta ce e în țara ta, e destul să probezi că cutare obicei este în cutare țări streine, pentru ca să admitem că el este și la noi! Aceasta ne reamintește raționamentul cazon al unui ofițer de cavalerie, care, discutându-se o dată câte măsele are omul, spunea cu multă convingere: 4) «fiind-că 4) are și calul!»

«D. Dim. Alexandresco, copiază în urmă textual ultimele linii din articolul lui Alex. Capitolin, uitând chiar a face semnul citațiunii!

«In această privință, ca și în alte câte-va casuri, densul e traducător și copiator; aduce material bogat de studiu, dar nu studiază de fel, și ne pare rău, fiind-că cunoaștem și puterea inteligenței sale, precum și munca sa fără preget».

Ați înțeles?

Eu afirm că prietenul meu D. Alexandresco e om inteligent și muncește fără preget, de aceia aș dori mai mult să

am părerea sa proprie, de cât părerile lui Laurent și Troplong, care de multe ori nu se potrivesc fără noastre, mai ales când e vorba de obiceiuri. Și prietinel se supără din cauza că eu doresc ca în opera lui să fie mai multă individualitate, și fiind-că prețuesc această individualitate, din cauza inteligenții și muncii sale fără preget ? !

Reg pe distinsul meu coleg să creadă, că dacă l'aș socoti vre-un biet N. Iorga, aș fi mai mulțumit ca densus să *traducă și să copieze*, dar fiind-că e Dim. Alexandresco, imi place mai mult să discute și să-și dea părerea sa proprie, de cât să reproducă părerile altora.

De aci nu rezultă că eu aș fi în contra citațiunilor, fiind-că, această muncă ingrată pentru autor, aduce mare folos cititorului, punându-l la curent cu doctrina și jurisprudența. Persist însă a dori ca autorii de valoare să dea mai multă individualitate operelor lor, căci numai ast-fel atrag pe lectori și fac servicii științei. Așa au făcut Troplong și Marcadé dintre cei vechi, Laurent și d. Planiol dintre cei noi. Adaog, că însuși autorul simte o mulțumire cu mult mai mare, când discutând teoriile săi înlăturând erori, aduce o nouă contribuțiune pe altarul științei. Dovadă este chiar prietinel meu Dim. Alexandresco, pe care nu o dată l'am văzut transportat de bucurie, ca și cum ar fi câștigat un imperiu, fiind-că relativ la cutare cestiune a scris un capitol interesant în care răsloarnase o teorie greșită.

Și înțeleg această bucurie, căci ori-ce ar zice prietinel Alexandresco în necazul său contra mea, *anch'io son pittore*. E drept că n'am scris nici pe jumătate, nici pe sfert, cât a scris densus, dar or în ce cas a insinua că eu aș fi de aceia care nu muncesc și nu fac de cât să invidieze și să critice munca altora mi se pare că e o afirmațiune zisă într'un moment de supărare, și care nu este conformă cu realitatea. Nu sunt de sigur un poligraf, dar am scris ceva, și de sigur de oare-care valoare, căci alt-fel nu pentru frumusețea ochilor am fost ales membru corespondent al Academiei române, singurul dintre toți profesorii actuali de la ambele Facultăți de drept.

Colegul și prietinel meu, mă chiamă chiar, cu oare-care superbie, și din înălțimea a opt volume, la un concurs cu densus.

«Dacă nu le place cum scriu, n'aū de cât să facă mai bine. Se vor feri însă de acest lucru, pentru că este mai ușor de a critica de cât a se pune pe muncă».

Î mulțumesc pentru provocarea la concurs, însă prietinel meu uită un lucru, pe care eu 'i-l reamintesc, nu pentru a-i cere recunoștință, dar pentru a-i proba 1) cât de nedrepte sunt acușările sale față cu mine și 2) cum am prețuit eu munca pe care densus pretinde că o desprețuesc.

Când a fost vacantă catedra de drept civil la Universitatea din Iași, cred că colegul meu Dim. Alexandresco, 'și amintește că eu am fost dacă nu *cel dintii*, dar or în ce cas printre cei dintii care l'am îndemnat să-și pună candidatura pentru această catedră. 'Și reamintește poate că eu, *cel mai aprig partisan al concursului*, am susținut și am lucrat din toate puterile ca Dim. Alexandresco să fie recomandat *fără concurs*, pe basa de scriere de mare valoare, pe o vreme și sub imperiul unei legi, când nici măcar 10% dintre profesori, nu erau recomandați pe basă de opere de mare valoare.

N'am crezut însă că subscrisul, care sub imperiul *vechii legi* am socotit vrednic pe prietinel Alexandresco să-mi fie coleg *fără concurs*, voi fi supus *la concurs* de densus sub

imperiu *legii noi* care a suprimat concursul, și voi fi considerat ca nevrednic să-i fiu coleg dacă nu voi scrie cel puțin 8 volume în 4° !

Spre a scăpa de acest teribil concurs, mă voi pune sub ocrotirea art. 1 cod. civ., și a explicațiunilor sale de Dim. Alexandresco, I, p. 27.—65, de și autorul e cam vechiu (1886), și nu e de cât un simplu «avocat al baroului din Iași». După acest articol și explicările numitului avocat, legile n'aū efect retroactiv, prin urmare eu, vrând sau nevrând, demn sau nedemn, scriind sau nescrind 8 volume, rămân tot colegul d-lui Dim. Alexandresco.

Și sper și prietinel.

Căci e o afirmațiune absolut neintemeiată și pornită ab irato, că eu aș desprețui munca colegului meu de la Iași. Am prețuit-o acum 10 ani, când densus erea un începător și aproape necunoscut, cu atât mai mult astăzi, când după mai bine de 20 de ani de muncă fără preget, a căpătat o mare erudițiune și 'și-a format spiritul juridic atât de necesar adevăratului jurisconsult.

De sigur că opera d-lui Alexandresco nu este o lucrare fără defect; D-sa însuși recunoaște imperfecțiunile, mai ales din primele volume, totuși această operă pentru țara noastră e un adevărat monument de muncă persistentă și conștiincioasă; ea va rămânea și va avea o frumoasă pagină în istoria literaturii noastre juridice. Și nu eu, care cunosc pe colegul meu de 20 ani, care l'am văzut lăsând petrecerea și muncind ceasuri întregi chiar în ziua numelui său, el omul de altmintelea destul de vesel și dispus la petrecere, nu eu zic, aș da vre-o dată în cap acestui muncitor neobosit, or aș desprețui munca sa vrednică de laudă.

După aceste explicări să mai fie oare nevoie să mai combat alte lucruri mărunte din nota răutăcioasă a prietinelui meu ?

Sunt silit să o fac ca să nu se creadă că ocolesc punctele la care ar fi greu să răspund.

Prietinel meu pretinde că l'aș acusa de plagiat.

Eroare mare! Eu am spus numai că densus a copiat câte va linii, și a uitat să pună semnul citațiunii, ceia ce nu e același lucru, cu a plagia. Plagiarea e însușirea intenționată a scriselor altei persoane fără a-i arăta numele, pe când dacă eu din nebăgare de seamă copiez o frază sau două dintr'un autor și uit să pun semnul citațiunii, mă *ales dacă am avut grija să trimit la el pe aceeași pagină*, nimeni nu poate să pretindă că sunt culpabil de plagiat. Plagiarea e o incorecțiune morală și de sigur nu poate fi incorecțiune morală fără intențiune. Cuvântul meu «*uitând*» arată foarte clar că nu am voit să acuz pe colegul meu de plagiat.

În cât despre fraza că *m'am prefăcut a nu vedea că densus a citat* pe Al. Capitolin, și că fără citațiunea sa nu aș fi avut de unde să știu că Alex. Capitolin a scris de pactul de *quota-litis*, o regret foarte mult, nu însă pentru mine, ci pentru colegul meu. Credeam că o inteligență așa de aleasă ca a sa, cunoaște mai bine oamenii, și prin urmare nu ar fi în stare să mă creadă pe mine un prefăcut or pe Iorga un scriitor conștiincios și desinteresat.

De asemenea nu voi combate afirmațiunea că nu aș fi știut că Al. Capitolin ar fi scris asupra pactului de *quota-litis*, fără citațiunea colegului meu, de și afirmațiunea este absolut neintemeiată (1). Voi răspunde numai că nu cred că aș fi fost

(1) Atențiunea asupra aceluși articol mi-a fost atrasă de d. avocat Grig. Maniu, iar nu de nota d-lui Alexandresco pe care am citit-o cu mult în urmă.

socotit un ignorant, dacă nu ași fi știut că Alex. Capitoiu a scris când va în revista «Dreptul» un articol despre pactul de quota-litis, și nici nu cred iarăși că articolul meu ar fi perdut valoarea sa dacă n'ași fi făcut mențiune despre pă-rerea exprimată în acel articol. În definitiv, fostul consilier de la Curtea de apel din Craiova, nu este o autoritate științifică, și când d-l Alexandresco sau eu menționăm niște articole reslețe, scrise de un autor de ocaziune, cinstea este pentru cel citat, iar nu pentru noi, care cu sau fără acea citațiune, avem o situațiune științifică rezultând din lucrări și din calitatea noastră de profesori.

Încă puține cuvinte spre a termina.

D. Alexandresco afirmă că în articolul meu asupra pactu-lui de quota-litis, nu vorbesc ca profesor, ci pledez pro domo. Ași fi dorit mai bine o combatere științifică de cât o apre-ciare neprobată și o polemică personală. Cine-va poate să pledeze pro domo, și să vorbească foarte drept, dovada însuși Ciceron descoperitorul acestei formule; pe când or cât de desinteresat ar fi cine-va într'o cestiune, dacă nu o studiază de aproape, și nu voește să o trateze, el nu aduce nici un serviciu științei. Ast-fel de exemplu, în cazul nostru, cred că colegul meu ar fi făcut mai bine să discute în notă argu-mentele mele, de cât să creadă, după cum se pare din nota sa că l'ași invidia pentru frumoasa situațiune pe care a căpătat-o grație muncii sale. Pentru polemică sunt revis-tele, în opere de genul aceleia la care lucrează prietenul meu D. Alexandresco, nu trebuie să se găsească de cât știința pură. Aceste opere sunt ca bronzul statuelor, și pe bronz se îns-crie sublimul permanent, iar nu personalitățile trecătoare.

I. Tanoviceanu

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, s. I

Audiența de la 7 Martie 1905

Președenția D-lui C. C. ȘTEFĂNESCU, Consilier

Creditul Urban București cu I. Atanasopol

Daune.—Cumpărătorul unui imobil.—Dacă dânsul poate fi răspunzător de faptele personale ale fostului proprietar.—(Art. 1002 C. civil).

Cumpărătorul unui imobil, ca dobânditor de proprietate cu titlu particular, nu poate să fie responsabil de faptele personale ale fostului proprietar.

Prin urmare, un asemenea cumpărător nu poate fi obligat la daune cauzate unui proprietar vecin, prin ridicarea nivelului terenului de către fostul proprietar.

Decisiunea 108/905.—Casată, în urma recur-sului făcut de Creditul Urban din București, sentința Tribunalului Ilfov, s. I cu No. 1/904, dată în proces cu I. Atanasopol.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier G. Liciu;

Pe d-l avocat C. Panaitescu în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat G. Ercule în combateri.

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare în următoarea coprindere:

«Violarea art. 998 și 1002 C. civ. precum și greșită interpre-tare a art. 578 al. final din Cod. civil. Tribunalul de și constată în fapt că stricăciunile imobilului intimatului au fost provocate prin lucrările de nivelarea terenului imobilului vecin din str. Puțu cu apă rece No. 15, lucrări făcute de fostul proprietar D. Anastasescu, înainte ca societatea să fi cumpărat acest imobil, declară totuși răspunzător pe Credit, de faptul personal auto-rului său.

«Pentru a ajunge la acest rezultat, tribunalul se întemeiază pe dispozițiunile art. 578 al. ultim care tocmai consfințesc princi-piile de răspundere ale autorului faptu ui dăunător, prevăzute de articolele citate mai sus».

Având în vedere sentința supusă recursului, prin care tribunalul confirmând în apel, cartea de judecată a judelei Ocol. I București cu No. 2313/902, Creditul Funciar Urban din București—recurentul de azi—se gă-sește condamnat să plătească recurentului I. Atanasopol—intimat azi în recurs suma de 800 lei, ca daune și despăgubiri pentru stricăciunile proprietății ace-stuia din urmă din str. Puțu cu apă rece No. 15, cau-sate prin scurgerea apelor din ploii venite după pro-prietatea Creditului Funciar Urban, vecină cu aceea a lui Atanasopol;

Considerând că rezultă din sentința atacată, că stricăciunile imobilului intimatului Atanasopol din str. Puțu cu apă rece No. 17 au provenit din cauza ridi-cării nivelului la terenul imobilului vecin cu No. 15, fiind făcute lucrările de ridicarea nivelului de către fostul proprietar al acestui din urmă imobil, Dimitrie Anastasescu, înainte ca societatea Creditului Funciar Urban să fi cumpărat «cest imobil»;

Că, totuși, tribunalul întemeindu-se pe dispoziți-unile art. 578 al. ultim C. civ. condamnă pe societate la despăgubiri către intimatul Atanasopol;

Considerând că cumpărătorul unui imobil, ca dobân-ditor de proprietate cu titlu particular, neputând să fie responsabil de faptele personale ale fostului pro-prietar urmează că, în specie, Creditul Urban din Bucu-rești nu poate să fie obligat de a plăti intimatului Ata-nasopol despăgubiri pentru stricăciunile ce i s'a cauzat la imobilul d-sale prin lucrări făcute de către fostul proprietar D. Anastasescu (art. 1002 Cod civil);

Considerând că în asemenea circumstanțe reu tribu-nalul a făcut aplicațiunea art. 578 Cod civ., căci acți-unea intimatului Atanasopol n'are de obiect de a se obliga pe societatea Creditului Urban, ca proprietară a imobilului superior, de a nu face sau de a desființa lucrări care ar fi agravat servitutea scurgerei apelor, asupra fondului d-sale, ci se pretinde de intimat nu-mai despăgubiri pentru stricăciuni cauzate prin fap-tele fostului proprietar, fapte de care numita societate nu poate să fie responsabilă (art. 998 C. civ.);

Considerând că ast-fel tribunalul a violat dispozi-țiunile art. 998 și 1002 Cod civil, și prin urmare mo-tivul de casare este fondat;

Pentru aceste motive și fără a mai discuta al doilea mijloc de casare invocat, Curtea, casează, etc.

Audiența de la 27 Septembrie 1905

Președenția D-lui CHR. PHEREKYDE, Președinte

Maria Beștelești cu V. Nițescu ș. a.

Acțiune.—Obligațiunea părții reclamante de a de-pune o dată cu acțiunea și copii după actele cu care se servă, iar pârțile să le depună cu 15 zile înainte de înfățișare.—Decăderea prescrișă de lege pentru neob-servarea acestor formalități.—Dreptul părților a cere aducerea originalelor acte și a cere chiar termen spre a le verifica.—Omisiunea Curței de a se pronunța a-supra decăderii prescrișă de lege și invocată înaintea sa.—Dacă o asemenea omisiune este esențială.—(Art. 70 și 72 pr. civ.).

Potrivit dispozițiilor art. 70 combinat cu 72 pr. civ. părțile sunt îndatorate ca o dată cu reclamațiunea, să depună în copii și actele cu care se servă, iar pîrîtul să depună asemenea acte cu 15 zile înainte de înfățișare, sub pedeapsă de a perde dreptul de a mai produce asemenea acte, dacă nu dovedește că împrejurări independente de voința lor, le-a împiedicat a depune actele în termenul prescris; că după aceleași texte de lege, părțile pot cere înfățișarea actelor originale și chiar un termen spre a le verifica, dacă judecătorii cred necesar;

Prin urmare, săvârșește o omisiune Curtea de apel când nu se pronunță atât asupra decăderii decurgând din dispozițiunea art. 70 combinat cu 72 pr. civ., cât și asupra cererii de aminare pentru ca, o parte să verifice actele originale depuse de cea altă parte, și această omisiune este esențială când acea instanță se întemeiază în hotărîrea sa chiar pe acte ce nu au fost comunicate în conformitate cu legea.

Decisiunea No. 379/905.—Casată, în urma recursului făcut de Maria Beșteley, decisiunea Curții de apel din București, s. III cu No. 83/904, dată în proces cu Vasile Nițescu ș. a.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați C. Dimitriu și B. Cernea în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat D. Comșa în combateri.

Deliberând,

Asupra primului motiv de casare :

I. •Exces de putere, nemotivare, omisiune esențială, violarea art. 70 al. 1 și 2, art. 72 al. 3 și aliniatul final pr. civilă, nesocotirea dreptului de apărare. Am cerut oral și înscris Curții: 1) să declare că reclamații nu se mai pot servi de copiile pe hârtie albă ce au depus la ultima înfățișare la Curte, fiind-că n'au justificat ce împrejurări independente de voința lor ia împiedicat a le depune odată cu întentarea acțiunii la tribunal, odată cu apelul la Curte (în ce privește pe Petre Niculescu), și odată cu cererea de intervenție în ce privește pe Nițescu, aceasta conform art. 70 al. 1 și art. 72 al. 3 pr. civ.

II. •Că în cazul când Curtea nu va examina în prealabil această cerere a noastră, fiind-că pentru prima dată la ultima înfățișare s'au prezentat copiile de reclamații chiar în ședință, cum rezultă din însăși concluziile lor scrise, am cerut ca să oblige pe reclamanți a prezenta actele legalizate sau originale și să ne dea posibilitatea de a verifica dacă ele ne sunt opozabile din punctul de vedere al formelor legale. Această cerere era cu atât mai justificată cu cât posedam copia legalizată a actului de ipotecă unde nu se vede trecute nici un act de înscripțiune sau transcripțiune pe numele reclamanților la sarcinele imobilului ipotecat.

Considerând că se constată din dosarul Curței de apel că copiile actelor de care intimații s'au servit în instanță nu s'au depus odată cu apelul pentru Petre Niculescu și odată cu cererea de intervenție pentru V. Nițescu, ci la 12 și 13 Februarie 1904 cu 15 zile înainte de înfățișarea procesului în fond; că la judecarea procesului, recurenta a cerut ca Curtea să oblige pe intimați a depune originalele acte și a'i acorda un termen spre a le examina și controla, sau în cas contrar să înlăture acele acte ca nefiind depuse în termenul prescris de lege;

Considerând că potrivit dispozițiilor art. 70 combinat cu 72 din pr. civ. părțile sunt îndatorate ca o dată cu reclamațiunea să depună în copii și actele de care se servă, iar pîrîtul să depună asemenea acte cu 15 zile înainte de înfățișare; că neîndeplinirea acestei formalități atrage pentru partea care nu s'a conformat, pierderea dreptului de a mai produce asemenea acte, dacă nu dovedește că împrejurări independente de voința sa l'au împiedicat de a depune actele în termenul prescris de lege;

Considerând că potrivit dispozițiilor aceluiași texte părțile vor putea cere înfățișarea actelor originale și chiar un termen spre a le verifica, dacă judecătorii cred necesar;

Considerând că, curtea omite să se pronunte atât asupra decăderii decurgând din dispozițiunile art. 70 combinat cu 72 din Pr. civ. cât și asupra cererii de a amâna afacerea pentru ca recurenta să verifice actele originale depuse de intimați;

Că această omisiune este esențială, întru cât Curtea pentru a ajunge la conclusia că autorii intimațiilor sunt moștenitorii lui Mincă Dinu Râioasa, se întemeiază pe un act de tranșacție intervenit între Petreache Niculescu și Nicolae Radu Râiosu. la 19 Martie 1898, act necomunicat în conformitate cu dispozițiunile de lege sus citate;

Că așa fiind, motivul de casare fiind fondat, Curtea urmează a admite ca întemeiat recursul fără a mai discuta cele-lalte motive;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 1 August 1905

Președenția D-lui C. C. ȘTEFĂNESCU, Consilier

M. M. Pantazi cu B. Floss

Timbru.—Opozițiune insuficient timbrată.—Dacă acest act este nul de drept, sau i se poate da curs când partea să supune însăși dispozițiilor art. 79 din legea timbrului, plătind amenda înzecită.—(Art. 50 ult. al. și 79 din legea timbrului).

Legea timbrului, arătând modul cum au a fi percepute taxele de timbru prevede prin art. 50 că autoritățile publice nu vor da curs actelor ce nu vor fi timbrate sau care vor purta un timbru insuficient, dar adaugă că această lipsă, nu atrage nulitatea actelor ci supune pe părți la penalitatea prescrisă de lege; că voința legiuitorului de a se da curs actelor făcute fără timbru sau insuficient timbrate după plata amendei, rezultă și din art. 79 care supune părțile ce au făcut acte fără timbru, la amenda înzecită a valorii timbrului legal.

Ast-fel, o opozițiune fiind un act făcut de o parte pentru a reforma o hotărâre pronunțată în contră-i este supusă, conform art. 79, în caz de insuficiență de timbru, la amenda prescrisă de art. 79, și un asemenea act nu intră în dispozițiile ultimului aliniat de sub art. 50, care declară fără ființă numai actele de procedură făcute fără timbru legal.

Deliberând,

Asupra motivelor de casare :

I. •Violarea art. 154 din condica de procedură civilă combinat cu art. 50 din legea timbrului.

•Opoziția este o cale de reformare a unei hotărâri, nu un act de procedură ast-fel ca să poată fi declarat fără ființă în sensul art. 50 din legea timbrului. În adevăr actele de procedură sunt acte făcute de un ofițer judecătoresc, aceasta rezultă din doctrină și mai ales din dispozițiile art. 735 din condica de procedură civilă, or opozițiunea este un act făcut de partea oponentă însăși, o

cale de a reforma hotărârea dată în lipsă, nu un act de procedură și ea atare nu poate fi declarată fără ființă, din momentul ce este făcută în termen legal și partea a suferit toate rigorele legii timbrului plătind amenda prevăzută de lege.

II. «Violarea art. 20 al. 13, 50 și 79 din legea timbrului.

«Opozițiunea ca și acțiunea principală făcută fiind pe timbru insuficient, nu poate fi declarată fără ființă pentru că al. 2 din art. 50 legea timbrului o spune categoric. Această lipsă nu atrage nulitatea actelor cari n'au fost investite cu timbru, ci supune pe părți la penalitatea prevăzută de lege; și penalitatea este prevăzută de art. 79 adevă de zece ori valoarea diferenței de timbru.

«Noi înainte de a se judeca opoziția la judecătoria de ocol, am plătit la administrația financiară suma de lei 11, adică un leu diferență de timbru și de zece ori această valoare ca amendă, conform art. 79 legea timbrului, neținându-se în seamă această plată tribunalul pe lângă că face o omisiune esențială, violează și dispozițiile art. 79 din legea timbrului.

Având în vedere sentința supusă recursului din care se constată că recurentul, M. M. Pantazi, făcând opoziție în contra cărții de judecată cu No. 1721/904 a judecătorului de pace, ocol. I Galați, numai pe timbru de un leu, în loc de doi lei, cum prevede art. 20 al. 13 din legea timbrului, judecătoria de pace, prin cartea de judecată cu No. 3261/904, a anulat acea opoziție, ca insuficient timbrată; că, recurentul făcând apel, tribunalul județului Covurlui a respins apelul ca nefondat, pe motivul că art. 50 din legea timbrului prevede sancțiunea nulității pentru toate actele de procedură care nu poartă timbru legal;

Considerând că legea timbrului, arătând modul cum au a fi percepute taxele de timbru, prevede prin art. 50 că autoritățile publice nu vor da nici un curs actelor ce nu vor fi timbrate, sau care vor purta un timbru inferior celui stabilit de lege, dar adaugă, că această lipsă nu atrage nulitatea actelor, ci supune pe părți la penalitatea prevăzută de lege;

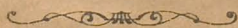
Că voința legiuitorului de a se da curs actelor făcute fără timbru sau insuficient timbrate, după plata amendei prevăzute de lege, rezultă și din dispozițiunile art. 79 care supune pe părțile ce au făcut fără timbru acte supuse timbrului, la amenda înzecită a valorii timbrului legal;

Că opozițiunea făcută de recurentul M. M. Pantazi fiind un act făcut de dânsul pentru a reforma o hotărâre pronunțată în contra-î, este supusă conform art. 79, în caz de insuficiență de timbrare, la amenda prevăzută de art. 79 și un asemenea act nu intră în dispozițiunile ultimului al. de sub art. 50, care declară fără ființă numai actele de procedură făcute fără timbru legal;

Că prin urmare tribunalul numai cu violarea citatelor texte de lege a considerat ca fără ființă opoziția recurentului scrisă pe timbru de un leu, când el plătește fiscului amenda legală și cerea a se da curs opozițiunii ce făcuse;

Că dar motivele de casare sunt întemeiate și au a fi admise;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI DAMBOVIȚA

Audiența de la 15 Iulie 1905

Președenția D-lui C. I. NACIAN, Judecător de Instrucție
Dincă Pârvan cu Stoica Pârvan și alții

Sentința civilă No. 426

Perimare. — Cerere de perimare a unui apel relativ la o adopțiune. — Care anume persoane pot cere perimarea.

Hotărâri date asupra cererilor de adopțiune. — Dacă asemenea hotărâri se pot perima. — (Art. 257 Pr. civilă).

1. Adopțiunea este un contract judiciar ce in-

tervine între adoptator, adoptat și părinții acestuia, când adoptatul este minor, și acest contract leagă, prin efectele lui, numai pe aceste părți; așa că, în afară de aceste persoane, nimeni alt nu este chemat a fi întrebat nici asupra oportunității nici asupra posibilității adopțiunii.

Prin urmare, cererea de perimare a unei adopțiuni făcută de altă persoană de cât cele arătate mai sus, nu poate fi ținută în seamă, legea nerecunoscându-i calitatea a o face.

2. Hotărârile tribunalului asupra cererilor de adopțiune, nu sunt hotărâri în sensul celor arătate la art. 257 Pr. civ., așa că ele nu se pot perima.

S'au ascultat: D-l avocat Kercea pentru Dincă Pârvan și intimații în arătările lor.

Tribunalul,

Asupra cererii făcută de Dincă Pârvan, prin petiția înreg. la No. 10934/905, de a se declara perimată instanța în apelul făcut de Stoica Pârvan și alții, contra cărții de adopțiune cu No. 9/901 a Judecătorii ocolului Târgoviște;

Ascultând concluziunile orale ale părților;

Având în vedere că din lucrările aflate la dosar, se constată că prin sus menționata carte, judecătoria a încuviințat adopțiunea făcută de Stoica Vasile Pârvan și soția sa Maria, în persoana lui Iordache Alecu Nică;

Că, în contra acestei cărți de judecată, adoptatorii și adoptatul au făcut apel la tribunal pentru ca acesta, prin hotărârea ce va pronunța să confirme adopțiunea;

Având în vedere că în timpul când apelul era pendinte înaintea tribunalului, adoptatorii, după cum se constată din actele de deces No. 43/901 și 10/902 a Primăriei comunei Bilciurești, încetează din viață iar la dosarul cauzei nu se mai urmează nici un act de procedură;

Având în vedere că Dincă Pârvan, frate cu adoptatorul decedat, prin petiția ce a făcut-o tribunalului, cere să declare perimată instanța de apel, de oare ce de la 3 Decembrie 1902 și până la 30 Maiu 1905 nu s'a mai urmat în cauză nici un act de procedură;

Considerând că cesiunea ce are a se examina de tribunal, este aceea de a se ști dacă Dincă Pârvan are calitate de a face o asemenea cerere;

Având în vedere că, din examinarea dispozițiunilor relative la adopție, reese în mod evident, că adopțiunea este un contract judiciar ce intervine între adoptator, adoptat și părinții acestuia, în caz când adoptatul este minor și că acest contract leagă prin efectele lui numai pe aceste părți;

Având în vedere că chiar dacă adoptatorul ar muri, mai înainte ca tribunalul să se fi pronunțat asupra cererii de adopțiune, potrivit dispozițiunilor art. 324 Cod civil, adopțiunea nu cade, iar cele alte părți pot cere tribunalului să constate consimțământul lor, relativ la actul ce dânsese voesc să facă și dânsul, de va găsi cu cale 'l poate încuviința;

Considerând că întru cât pentru obținerea în mod valabil a unei hotărâri de adopțiune, legiuitorul nu cere de cât consimțământul persoanelor mai sus arătate și că în afară de aceste persoane nimeni alt nu este chemat a fi întrebat nici asupra oportunității nici asupra posibilității adopțiunii, cererea făcută de Dincă Pârvan nu poate fi ținută în seamă de oare ce legea nu 'i recunoaște calitatea să o facă;

Considerând că chiar de s'ar admite în mod ipotetic, că Dincă Pârvan poate reprezenta pe adoptator, — pe defunctul său frate, — încă cererea sa este inadmisibilă căci nu se poate admite că cine-va poate cere perimarea priului său apel;

Considerând în sfârșit că, potrivit dispozițiilor art. 257 din Pr. civ. nu pot fi perimate de cât actele care constituiesc un litigiu ;

Considerând că hotărârile prin care tribunalul omoloagă sau refuză omologarea unei adopțiuni, nu sunt propriu vorbind niște hotărâri, căci hotărâri nu sunt de cât deciziunile tribunalului pronunțate asupra unui diferend ce părțile ar supune judecăței lui ;

Considerând însă că, atunci când tribunalul este chemat a se pronunța asupra validității sau nevalidității unei cerere de adopțiune, dânsul nu tranșează asupra unui litigiu, ce ar exista între părți, ci constată numai dacă există consimțământul lor, relativ la actul ce dânsle voesc să facă și dacă cerințele legii relative la vârsta părților și moralitatea lor sunt satisfăcute ;

Că, dacă după împrejurări, tribunalul omoloagă sau refuză omologarea actului de adopțiune, faptul acesta nu constituie o hotărâre, ci un act de pură jurisdicțiune grațioasă ; iar, dacă legiuitorul numește aceasta hotărâre, comite de sigur o inadvertență ;

Considerând, pe lângă aceasta, că, aceia ce mai vine în sprijinul acestui mod de a vedea, este și împrejurarea că, ori ce hotărâre, conform dispozițiilor art. 123 din Pr. civ., trebuie să arate sub sancțiunea nevalidității, și motivele pe care dânsa se întemeiază, pe când hotărârile de adopțiune se pronunță totdeauna nemotivate, căci așa spune art. 320 și 321 cod civil ;

Considerând, prin urmare, că întru cât hotărârile tribunalului, asupra cererilor de adopțiune, nu sunt hotărâri în sensul celor arătate la art. 257 din pr. civilă, dânsle nu se pot perima și deci cererea lui Dincă Pârvan are a se respinge și pentru acest motiv ;

Pentru aceste motive, redactate de d-l supleant Pașcanu, Tribunalul, respinge cererea făcută de Dincă Pârvan.

(ss) Const. I. Nacian, P. Pașcanu.

p. Grefier (s) I. V. Borș.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI SUCEAVA

Audiența de la 12 Septembrie 1905

Jurnal No. 4147

Saia Drimer

Proprietar. — Arendaș. — Sub-arendași. — Plata arendei. — (Art. 17 L. proprietarilor).

Art. 17 din Legea proprietarilor n'a făcut de cât să curme o veche controversă în sensul că proprietarul are acțiune directă contra sub-arendașului pentru plata arendii, principiul ce există și în codul civil.

Tribunalul,

Asupra incidentului ridicat de intimatul Saia Drimer, prin care deși recunoaște că această afacere trebuie judecată de Tribunal constituit conform legii proprietarilor, pretinde însă că judecata urmează să se facă după codul civil, iar nu după art. 17 din legea proprietarilor, de oare-ce acest articol conține dispozițiune de fond, iar nu de procedură, așa că nu poate avea efect retroactiv, iar contractul de arendare a cărui reziliare se cere, a luat naștere mai înainte de punerea în aplicare a menționatei legi a proprietarilor ; deci, dispozițiunile sale din art. 17 care prevede că dacă proprietarul a primit sublocatiunea, locatarul principal este considerat ca descărcaț față de locatarul său, nu-și are aplicațiunea în specie și rămâne dar să aplicăm principiile codului civil, care nu recunoaște proprietarului dreptul de a recurge direct contra sub-arendașului, după cum este intentată acțiunea de față, care, așa fiind, urmează a se respinge ca neîntemeiată.

Având în vedere că, fără a mai discuta principiul de drept necontestat al neretroactivității legilor, afară, bine înțeles, de *legile interpretative*, legile de procedură, etc. ; devine inutilă și discuțiunea asupra chestiunii de a se ști dacă dispozițiunile art. 17 din legea proprietarilor sunt dispozițiuni de procedură, prin urmare, au efect relativ, sau dispozițiuni de fond, întru cât admis este astăzi de aproape întreaga jurisprudență și doctrină că *proprietarul are acțiune directă contra sub-arendașului*, așa că dispoziția art. 17 din legea proprietarilor nu este o dispozițiune nouă și contrarie regulilor de drept stabilite de codul civil, ci a fost introdusă în menționata lege tocmai în scopul de a tăia controversa ce mai exista asupra acestei chestiuni ; prin urmare, or am aplica, *ca în specie*, principiile codului civil privitoare la raporturile dintre proprietar, arendaș și sub-arendași, or am aplica dispozițiunile art. 17 din legea proprietarilor, soluțiunea este aceiaș, trebuind să recunoaștem, față cu cele expuse mai sus, că atât unele, cât și cele-l'alte, recunosc dreptul proprietarului de a recurge direct contra sub-arendașului său pentru neplata arende și consecințelor provenite din neexecutarea obligațiilor contractului, așa că incidentul este nefondat și cată a se respinge ;

Pentru aceste motive, respinge, etc.

(s) Al. Bârsescu.

Observație.—Legile interpretative făcând corp cu legile interpretate, nu pot fi socolite ca având efect retroactiv, așa că ele se aplică din ziua existenței legilor interpretate, soluțiune din care decurg diferite consecințe importante a căror analiză nu e locul aici. Nefiind deci două legi, ci numai una singură, principiul neretroactivității trebuie înlăturat în specie ⁽¹⁾.

Baudry-Lacantinerie pune principiul că sublocatiunea nu face ca sublocatarul să dobândească un drept direct în contra închirietorului, care nu poate fi atins de sublocatar de cât cu ajutorul unei acțiuni indirecte exercitate pe temeiul art. 974 c. civ. ⁽²⁾.

În acelaș sens, închirietorul n'are acțiune directă contra sublocatarului, pentru plata chiriilor sau arendilor datorite.

În adevăr, se întreabă Baudry, cum ar putea închirietorul să dobândească un drept în contra sublocatarului, în virtutea unui contract la care n'a luat parte și care e pentru dânsul *res inter alias acta* ? ⁽³⁾.

După o altă opiniune, proprietarul are acțiune directă contra sublocatarului, o soluțiune întemeiată pe împrejurarea că lucrul proprietarului e ocupat de sublocatar, și pe art. 1753 cod. civ. francez, *care lipsește în codul nostru*.

Această din urmă soluțiune e împărtășită de

⁽¹⁾ *Alexandresco*, I, partea I-a, p. 31.

⁽²⁾ *Gpr. Gas. rom. Bulet.* 1899, p. 606 și *Curierul Judiciar* din 1899, No. 23.

⁽³⁾ *Baudry-Lacantinerie*, III, 693, ed. IV-a. În acelaș sens *Laurent*, XXV, 200 sq. și parte din jurisprudență citată în *Baudry*. Vezi și *Mourlon*, III, 775, ed. VI-a, care admite ca mai juridică această soluțiune.

majoritatea doctrinei franceze și a autorilor (4).

Fiind-că legiuitorul român a înlăturat art. 1753 francez, ni se pare că prima soluțiune e încă întemeiată, căci nu vedem pe ce se razemă admiterea acțiunii directe, argumentul de text lipsind în codul nostru civil.

Legea proprietarilor nu conține numai dispozițiuni de procedură, ci și de fond (art. 1, 15, 16, 17, 18, 19 al. 2, 22), cari, din această cauză, n'au efect retroactiv (5).

Iată, foarte pe scurt, ce am avut de spus asupra însemnatei chestiuni rezolvite de Președintele Tribunalului Suceava. Chestiunea, de alt-fel, nu este nouă în jurisprudența noastră. Tribunalul din Bacău și din Iași au rezolvit-o tot în sensul nostru (6).

Dacă această din urmă părere se susține de unii în Franța (7), cu atât mai mult ea este admisibilă la noi, unde, precum am observat mai sus, art. 1753 din codul francez lipsește.

Ștefan Scriban

JUDECATORIA OGOLULUI HOREZU (Vâlcea)

Audiența de la 15 Septembrie 1905

Cartea de judecată civilă

Marin Budurescu cu I. V. Cerchez

Mărturisire.—Mărturisirea unei părți înainte de judecată.—Dacă ea poate fi opusă părții în proces.—Competință.—Cum se determină competența.—Suma derivând dintr'o sumă mai mare ce trece peste competența judelei de pace.—Dreptul judelei de pace a judeca asemenea acțiune.—Mandat.—Arendare.—Dacă e un act de administrație, și deci dacă pentru arendare se cere mandat special.—(Art. 55 și 59 legea jud. de pace; 1204, 497 și 1308 C. civ.).

1. Conform art. 1204 c. civ. se poate opune unei părți mărturisirea făcută înainte de începerea judecătoarei; prin urmare, este certă și lichidă pretențiunea unei părți care cere a cincea parte din arenda unei moșii, recunoscut fiind de parte că cinci sunt proprietarii moșiei arendală

2. Competința instanței se determină după ceea ce se cere prin petițiunea de introducere a acțiunii; astfel, judele de ocol având competența a judeca în materie personală și mobilă până la suma 1500 lei el e competent dar a judeca în limitele acestei sume, indiferent dacă suma cerută ar deriva dintr'o sumă mai mare.

3. Mandatul conceput în termenii generalii coprinde numai acte de administrație, iar când e vorba de

(4) Gouillouard, I, 339, urm.; Thiry, IV, 57; Arntz, IV, 1153; Marcadé, sur l'art. 1717, n. 1; Aubry et Rau, IV, p. 494, § 368; Troplong, I, n. 128, t. 2, n. 538; Duvergier, I, n. 539; Duranton, XVII, n. 161; Colmet de Santerre, VII, n. 201, bis. II.

(5) D. Alexandresco, Curierul Judiciar, No. 25/904.

(6) Veți Dreptul din 1896, No. 81 și din 1898, No. 17 (cu observ. conform. a d-lui D. Alexandresco). Veți de același autor t. V, p. 214 urm., nota 3.

(7) Baudry-Lacantinerie, III, 634; Baudry et Wahl, Louage, I, 1143 urm. (ed. a 2-a); Laurent, XXV, 202 urm.; Planiol, II, p. 550, nota 1 (ed. a 2-a), etc.

acte de înstreinare ipotecare, sau acte ce trec peste administrația ordinară, mandatul trebuie să fie special.

4. Legiuitorul ne arătând care sunt actele de administrație, faptul de a se și dacă dreptul de arenda este un act de administrație sau un act de dispoziție rămâne să se stabilească prin analogie; ast-fel, legiuitorul prin art. 497 c. civ. arătând anume care sunt actele de administrație pe care le poate face un minor emancipat, arată și dreptul de a arenda și închiria pe timp limitat, iar prin art. 1380 c. civ. relativ la vânzarea cu pact de rescumpărare deosebite arendarea și închirierea de actele de dispoziție.

Judecata.

Asupra acțiunii civile de față:

Având în vedere petiția d-lui Marin Budurăscu înreg. la No. 12989/905 prin care cere a fi obligat d-l I. V. Cerchez la plata sumei de 1400 lei venitul moșiei Măldărești pe anul curent a 5-a parte, care, moșie numitul o exploatează fără consimțământul său;

Având în vedere lucrările aflate la dosar, cum și concluziunile părților;

Avuși în vedere că în fapt se constată că: în anul 1886 d-l Marin Budurăscu a dat procură generală fratelui său Vasile Budurăscu, de a administra în numele său toată averea mobilă și imobilă rămasă pe urma defunctului său părinte; că această procură nu a fost retrasă până în prezent, și că între I. V. Cerchez pe de o parte și între Vasile Budurăscu personal și ca mandatar al fratelui său Marin Budurăscu și al surorilor sale Aneta, Mița și Elena pe de alta a intervenit un contract de arenda, prin care d-l I. V. Budurăscu arendează d-lui I. V. Cerchez moșia ce dânsul cu fratele și surorile sale posedă în com. Măldărești, pe preț de 4652 lei 50 bani anual, cu începere de la 23 Aprilie 1904;

Având în vedere că chematul în garanție Vasile Budurăscu susține: că reclamantul nu s'a împărțit cu frații și surorile sale—cu toții șapte—averea fiind ast-fel stăpânită în indiviziune, nu se știe în mod cert dreptul său în averea părintească, ast-fel că acțiunea este prematură;

Având în vedere că Vasile Budurăscu mai cere a ne declina competența de a judeca această cerere, de oare ce suma de lei 1400 este rest dintr'o sumă—in speță venitul moșiei Măldărești—mai mare de cât competența judecătorei de pace;

Asupra prematurității acțiunii:

Având în vedere că reclamantul prin petiția introductivă a acțiunii cere suma de 1400 lei «venitul moșiei» Măldărești pe anul corent socotit a cincea parte;

Considerând că conform art. 1204 c. civ. se poate opune unei părți mărturisirea făcută înaintea începerei judecătoarei—in speță—mărturisirea făcută de Vasile Budurăscu în sus menționatul contract de arenda că cinci sunt proprietarii moșiei Măldărești cari o arendează, deci Marin Budurăscu are un drept cert la venitul moșiei față de fratele său Vasile Budurăscu; că ast-fel fiind dreptul reclamantului la venit este lichid, iar judecata urmează să respingă cererea de prematuritate a acțiunii;

Asupra declinatoriului de competență:

Având în vedere că reclamantul prin acțiunea «negotiorum gestorum» cere suma de lei 1400 venitul moșiei Măldărești pe anul corent, socotit a 5-a parte;

Considerând că competența unei instanțe se determină dupe cea ce se cere prin petiția de introducere a acțiunii; că reclamantul nu cere nici resilierea vre-unui contract, nici isgonirea arendașului, pentru a fi ast-fel aplicabil art. 59 legea jud. de pace; că art. 55 legea jud. de pace declară pe jud. de ocol, competente a judeca toate cererile în materie personală și imobiliară de ori ce natură ar fi ele până la valoarea de 1500 lei incl. capital și interese, ne deosebind, după cum susține

chematul în garanție, cazul când suma cerută e rest dintr'o sumă ce trece peste competența judecătoriei; că suma cerută intrând în competența art. 55 legea jud. de pace, judecata urmează să respingă incidentul de necompetință;

In fond,

Având în vedere că reclamantul susține că procura dată lui Vasile Budurăscu, de a administra averea sa ia fost retrasă și că în acea procura nu se dă drept chematului în garanție de a arenda;

Considerând că după art. 1536 c. c. mandatul conceput în termeni generali coprinde numai acte de administrație, iar când e vorba de acte de înstreinare, ipotecare sau facerea unor acte ce trec peste administrația ordinară, mandatul trebuie să fie special; că nici în acest articol nici în articolele următoare legiuitorul nu arată care sunt actele de administrație, așa în cât faptul de a se ști dacă dreptul de a arenda este un act de administrație sau un act de dispozițiune rămâne a se stabili pe cale de analogie; ast-fel legiuitorul în art. 497 c. c. în mod enumerativ arată care sunt actele de administrație pe cari le poate face un minor emancipat, între care figurează și dreptul de a arenda și închiria pe timp limitat, și mai departe prin art. 1380 c. c. relativ la vînzarea cu pact de rescumpărare legiuitorul deosebește arendarea și închirierea din actele de dispozițiune;

Considerând că conform art. 1546 c. c. mandatele este îndatorat a îndeplini obligațiile contractate de către mandatar; că de și reclamantul alegă că și-a retras procura dată în anul 1886 fratelui său Vasile de a administra averea sa rămasă pe urma defunctului său tată; însă nu dovedește aceasta prin nici unul din mijloacele prevăzute art. 1554 c. c. notificarea revocării și 1555 c. c. revocarea prin faptul numirea unui nou mandatar, numire notificată;

Că ast-fel fiind acțiunea lucrătoare reclamantului este «actio mandati» iar nu acțiunea «negotiorum gestorum directa» cată a se respinge ca neregulată;

Pentru aceste motive, respinge acțiunea intentată de Marin Budurăscu;

p. judecător (s) D. Căteanu.

Grefier (s) V. C. Nicolaescu

Resumat de jurispr. străină în materie de drept civil

Trib. civil din Lyon, 11 Mai 1900 și 10 August 1903

Deposit.—Cafengiu, Restaurant.—Sustracție.—Responsabilitate.—(Art. 1952, 1953 c. fr.; 1623, 1624 c. rom.)

Cafengii și restauratorii nu pot fi asimilați ospătătorilor și hangiiilor cari, după art. 1952, 1953 c. civ. (1623, 1624 c. rom.), sunt responsabili de lucrurile aduse în localul lor de către călători.

Prin urmare, clientul nu poate să facă, în baza textelor menționate, pe restauratorul la care mănâncă, responsabil de sustracțiunea paltonului său, care fusese pus într'un cuier, în vestibulul stabilimentului.

Depositul făcut într'o cafenea sau un restaurant, de către un consumator, nu este un deposit necesar. Hainele sau alte obiecte de care cine-va obicinuit se debarasează când intră într'un restaurant sau cafenea, rămân, în principiu, sub paza și responsabilitatea consumatorului, afară de cazul când ar interveni un deposit formal în-

tre consumator pe de o parte, și cafengiiu sau prepusul său pe de alta.

Regulele de la deposit nefiind aplicabile, servitorului care primește de la consumator un obiect de care acesta înțelege a se debarasa pentru moment, servitorul prin primirea acestui obiect, execută pur și simplu un mandat și nu înțelege a accepta responsabilitatea obiectului ce i se încredințează; de unde rezultă că, în caz de pierdere acestui obiect, nici cafengiiu, nici servitorul nu pot fi declarați responsabili.

(Din Dalloz Périod. 1904, 2. p. 327 și 46) și S'rey, 1904 2. 21).

Notă.—Chestiunea de a se ști dacă art. 1623, care vorbește numai de ospătătorii și hangii, este sau nu aplicabil la alte persoane, și anume la cafengii și restauratorii este controversată. Veđi în sensul sentinței de mai sus a tribunalului din Lyon, Aubry et Rau, IV, § 406, p. 628; T. Huc, XI, 258; Guillouard, *Dépôt*, 139; Baudry et Wahl, *Dépôt*, 1241; P. Pont, *Petits contrats*, I, 528; Allain et Carré, *Manuel des juges de paix*, II, 1651 (ed. a 4-a).—*Contra*: Troplong, *Dépôt*, 229; Sourdat, *Tr. général de la responsabilité*, II, 139 (ed. a 5-a); Laurent, XVII, 147, după care toți acei cari primesc de la alții obiecte ce urmează a fi păstrate, ar fi adevărați depositari necesari în sensul art. 1623, 1624. Veđi asupra acestei controverse, D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, V, p. 534, *ad notam*.

(N. R.)

INFORMAȚIUNI

Mercuri 12 cor. Inalta Curte de casație intrunindu-se în Secțiunii-Unite, a numit ca grefier-ajutor la acea Inalta Curte s. III, în postul din nou creat, pe d-l Remus C. Benișache, fost distins magistrat, hotărînd, cu această ocaziune că, ajutorii de grefier de la Inalta Curte de casație, de și după legea nouă sunt considerați ca magistrați, fiind asimilați și în grad și în leafă judecătorilor de ședință ai tribunalelor, totuși, Inalta Curte are prerogativa de a numi în aceste funcțiuni fără să fie nevoie a interveni un Decret Regal, ca pentru cei-l'alți magistrați.

Această interesantă incheiere, o vom publica în numărul viitor.

Vineri seară 14 cor. intrunindu-se un mare grup de advocați din București în Sala Bibliotecii Corpului advocaților din Palatul Justiției dupe discuțiunile cari ou avut loc, ou hotărât ca, Duminică 16 cor., ora 2 p. m., cu ocazia alegerii noului Consiliu de disciplină, ce va avea loc la Palatul Justiției în sala de ședință a Curții de apel secția I, să voteze lista având ca Decan pe d-l Mihail Antonescu iar ca Membrii pe d-nii: George Angelescu, Constantin Disescu, Nicolae Ath. Popovici, Petre Missir, Barbu Delovrancea și Constantin Panaitescu.

În urma retragerii candidaturii de la decanat a d-lui M. Pherichide, credem că o altă listă nu se va mai prezenta și că lista d lui Antonescu va intruni unanimitatea advocaților ce se vor prezenta la vot.

* * *

A apărut: LEGUIREA CARAGEA, după ediția de la 1818, adnotată cu jurisprudența Curții de casație, de d-l Dem. D. Stoenescu, fost magistrat, avocat.

Prețul 5 lei; legat în pânză lei 6, iar în piele lei 7. De vînzare la Curierul Judiciar.